

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. O., narozený x
státní příslušností Gruzie
bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021 č. j. OAM-147/ZA-ZA11-ZA22-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě namítal, že byl v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, domníval se, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“) v souvislosti s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak spolehlivě ze zjištěného stavu věci. Dále měl za to, že žalovaný porušil ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod pro to, aby žádost žalobce byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, protože on splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle jeho závěrů z ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že domněnka, že je určitá země označena za bezpečnou zemi původu, je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Měl za to, že v jeho případě tomu tak není a žalovaný tak měl pochybit při vydání napadeného rozhodnutí, pokud jeho žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl.

3. Namítal také, že žalovaný neshromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť rozhodl pouze na základě jedné informace o zemi původu žalobce. Domníval se, že během řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které jsou relevantní při posuzování toho, zda mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy, kdy následně zopakoval skutkový stav a uvedl, že s ohledem na skutečnosti jeho případu mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a neučinil také závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí. V podrobnostech plně odkázal na písemnosti založené ve správním spise a žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 3. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 3. 2021, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky-Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-147/ZA-ZA11-ZA22-2021 ze dne 7. 4. 2021.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 5. 3. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je gruzínské státní příslušnosti i národnosti, dorozumí se gruzínským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má jednu dceru, žena i dcera žijí v Gruzii. Poslední místo žadatelova bydliště ve vlasti bylo v obci X, jež se nachází v okrese X v regionu X. Z vlasti vycestoval letecky dne 3. 3. 2021 do

Varšavy a následně autobusem do České republiky. V minulosti pobýval v České republice pracovně, poprvé přicestoval v roce 2018 a na území pobýval až do 4. 9. 2020. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že nemá žádná zdravotní omezení. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že ve vlasti má problém s „kriminálem“, vypůjčil si totiž traktor od soukromé osoby, kdy uzavřeli ústní dohodu, že pokud na vypůjčeném traktoru dojde k nějaké škodě, tak tu uhradí žalobce. Při nehodě byl však traktor zcela zničen a majiteli tak vznikla škoda ve výši 25 000 USD, kterou měl uhradit žalobce do dvou měsíců. Po dvou týdnech od nehody jej navštívili neznámí lidé, kteří ho odvezli osobním automobilem k lesu, kde jej zbili, protože jim sdělil, že požadovanou částku nemá. Následně mu stanovili lhůtu k zaplacení do 25. 12. 2020. Žalobce se pokusil si vypůjčit peníze v bance, ale neúspěšně, tak si vypůjčil alespoň 10 000 USD od soukromé osoby. Při předání peněz si polovinu zapůjčené částky ponechaly osoby, které vymáhaly dlužnou částku a druhou polovinu předaly věřiteli a žalobci bylo sděleno, že zbylé peníze musí sehnat do jednoho týdne a následně byl znovu zbit, protože těmito lidem oznámil, že nebude možné, aby peníze do jednoho týdne sehnal. Bylo mu vyhrožováno, že vědí, kam chodí jeho dcera do školy, a pokud se obrátí na policii, tak bude mít jeho dcera potíže. Následně se skrýval u svého strýce, ale i tam byl vymahači nalezen, proto následně odjel za kamarádem do Tbilisi a poté vycestoval do České republiky. Je si vědom svých dluhů a v České republice si chce pouze vydělat na jejich splacení a následně se vrátit do vlasti.

9. Při pohovoru dne 19. 3. 2021 sdělil, že ve vlasti neměl nikdy žádné konkrétní potíže se státními či bezpečnostními orgány Gruzie, ani nebyl ve vlasti nikdy trestně stíhán. Dříve byl zaměstnancem vězeňské služby a je bezúhonný. Neměl také žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví nebo příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. O mezinárodní ochranu žádá, protože jej ve vlasti pronásledují a šikanují kriminálníci, kteří mu vyhrožují ohrožením života. Na policii v zemi původu se nemůže obrátit, protože jej tito lidé vydírali, že se mu pomstí na jeho dítěti v případě, pokud se obrátí na policii. Domníval se, že majitel traktoru, který rozbil, si tyto lidi najal, aby získal zpět své peníze za zničený traktor. V České republice chtěl vydělat na splacení svých dluhů.
10. Žalovaný si také obstaral informace o Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky OAMP – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2021 č. j. OAM-147/ZA-ZA11-ZA22-2021 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
13. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné*

podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

14. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
15. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Gruzii. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
16. Ze správního spisu je zřejmé, že jediným důvodem, proč žalobce opustil zemi původu a požádal o udělení mezinárodní ochrany, byly jeho dluhy. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 3. 2021 jednoznačně plyne, že žalobce si chtěl v České republice najít práci a vydělat si finanční prostředky na splacení dluhu. Žalobce uvedl, že v Gruzii nebyl politicky aktivní, v minulosti neměl problémy s tamními státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, neměl potíže kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. K důvodům, proč opustil zemi původu, opakovaně poukazoval na to, že do České republiky přicestoval, protože zde chce pracovat, vydělat si na splacení svých dluhů, a proto, že se bojí lichvářů v zemi původu.
17. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný neposuzoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že podle ust. § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, proto v souladu s citovaným ustanovením neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
18. Městský soud v Praze dodává, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na policii a svou situaci neřešil s policií či státními orgány. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo

prokázáno, naopak žalobce se na policii neobrátil a raději vlast opustil, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).*“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se nepokusil kontaktovat jiné policejní oddělení či jiný státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z pronásledování soukromými osobami představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Gruzii možné považovat za bezpečnou zemi původu.

19. Dle informací obsažených ve správním spise je v Gruzii možné se obrátit na policii v případě, kdy se žadatel cítí ohrožen trestnou činností a vyšetřování zde pak probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Tvrzení žalobce, že na policii je zbytečné se obracet, lze tedy považovat za zcela účelové. Pokud se žalobce obává o svou rodinu, tak policie v zemi původu mu dle informací obsažených ve správním spise bude schopna poskytnout adekvátní ochranu. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že mimo problémů s vymahači peněz ve vlasti neměl žádné potíže.
20. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Žalobce jasně deklaroval, že si chtěl vydělat na splacení dluhu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.

21. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. V případě aplikace institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Argument žalobce o nedostatečných podkladech pro rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiléhavý. Je naopak postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil pouze zprávu „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobce předložil důkazy, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil.
22. Městský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Gruzie je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně